

Γράφει η Μαρία – Ραφαέλα Παπαγεωργίου*

Είπα αυτή τη φορά να εκφραστώ σαν μία απλή φοιτήτρια και να παραμερίσω για λίγο τα δημοσιογραφικά μου καθήκοντα. ...

Πολλοί μπορεί να με πουν υπερβολική και να βρουν ανούσια τα όσα θα αφηγηθώ, αλλά πριν με κρίνετε θα ήθελα να ταξιδέψετε στα φοιτητικά σας χρόνια και να μπειτε στη θέση ενός φοιτητή του «σήμερα». Αναντίλεκτα, οποιαδήποτε αντίθετη άποψη θεωρείται απόλυτα δεκτή, καθώς σέβομαι το αναφαίρετο δικαίωμα κάθε ανθρώπου να εκφράζει ελεύθερα την άποψή του.

Για να μη μακρηγορώ, πριν μπω στο Πανεπιστήμιο θυμάμαι φίλους και γνωστούς να μου λένε: «τα φοιτητικά χρόνια είναι τα καλύτερα», «θα έδινα τα πάντα για να ξαναγίνω φοιτητής», «τώρα αρχίζουν όλα... ανοίγεται μπροστά σου η πιο όμορφη περίοδος της ζωής σου». Όταν τα άκουγα όλα αυτά, τα θεωρούσα ένα μακρινό όνειρο και δεν μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς εννοούσαν. Μέσα σε δυόμισι μόλις χρόνια συνειδητοποίησα πως τα όλα όσα έλεγαν δεν αρκούσαν για να περιγράψεις τα φοιτητικά χρόνια και τα συναισθήματα ενός φοιτητή. Πώς περνάνε τόσο γρήγορα τα χρόνια; Αν μπορούσα να γυρίσω το χρόνο πίσω, θα σταματούσα στην πρώτη μου μέρα στο πανεπιστήμιο και θα τα ξαναζούσα όλα από την αρχή, χωρίς να αλλάξω καμία στιγμή από τη φοιτητική μου ζωή.

Προσωπικά, η εξ αποστάσεως φοιτητική ζωή δεν υφίσταται. Η εξ αποστάσεως εκπαίδευση και η φοιτητική ζωή είναι δύο έννοιες αντικρουόμενες, που δεν συνάδουν μεταξύ τους. Ένας φοιτητής πρέπει να λιώσει στα αμφιθέατρα, στη βιβλιοθήκη, να γνωρίσει από κοντά το πανεπιστήμιο, τους συμφοιτητές του, τους καθηγητές του, να νιώσει τα πρωινά ξυπνήματα, το άγχος της δια ζώσης εξεταστικής, να παρακολουθήσει συνέδρια... πραγματικά είναι τόσα πολλά τα όσα έχω να πω, που απλά αρκούμαι στα βασικότερα.

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ πως θα ήταν η ζωή σας χωρίς τα φοιτητικά χρόνια; Άχρωμη, θα την χαρακτήριζα. Το ξεκίνημα της φοιτητικής ζωής σηματοδοτεί και την αρχή ενός νέου κύκλου

ζωής. Μέσα σε αυτά τα χρόνια θα τα ζήσεις όλα, θα κάνεις σχέδια, θα σε κατακλύσουν όλα τα συναισθήματα – χαράς, λύπης, ενθουσιασμού, άγχους, μελαγχολίας -, θα γνωρίσεις νέους ανθρώπους, εκ των οποίων μερικοί θα γίνουν φίλοι σου, και θα αλλάξεις τρόπο σκέψης. Αυτό που θα πρέπει να μείνει χαραγμένο στη μνήμη σου είναι ότι αυτό το ταξίδι σε εξελίσσει σαν άνθρωπο και σε καθιστά όχι μόνο ανεξάρτητο, αλλά και πιο ώριμο, πιο υπεύθυνο.

Όσο περίεργο και να ακούγεται, είναι αλήθεια. Παρ' όλο που δεν είμαι καθόλου πρωινός τύπος, μου έλειψαν αυτά τα πρωινά μαθήματα, τα εργαστήρια, οι καθηγητές, οι συμφοιτητές, οι φωνές τους, οι διαφωνίες μας και το άγχος με τις εργασίες. Ακόμη και τα αστικά που έπρεπε να αλλάξω για να πάω στη σχολή, το φαγητό της λέσχης, οι γρήγοροι και εντατικοί ρυθμοί της καθημερινότητας, οι καφέδες μας ανάμεσα στα φοιτητικά διαλείμματα και αδιαμφισβήτητα τα υπέροχα ηλιοβασιλέματα με θέα άλλοτε τον Πύργο του ΟΤΕ και άλλοτε τις πολυκατοικίες στην «Αντιγονιδών». Όλη αυτή η πανέμορφη ρουτίνα, που τότε τη θεωρούσα δεδομένη, και δυσανασχετούσα με αυτή, πλέον φαντάζει ένας μακρινός παράδεισος για μένα. Δυστυχώς, όμως, εκτιμάς κάτι μόνο όταν το χάσεις. Το πιο θλιβερό, όμως, είναι ότι όλα αναστέλλονται. Η φοιτητική μας ζωή, τα όνειρά μας, οι πρακτικές μας, οι διαζώσης ορκωμοσίες βρίσκονται σε αναστολή και απ' ό,τι προβλέπεται, η κατάσταση αυτή θα συνεχιστεί μέχρι το καλοκαίρι. Βέβαια, αυτά είναι και ζητήματα που χρίζουν περαιτέρω διερεύνησης και δεν άπτονται της αρμοδιότητάς μου. Ο χρόνος κυλάει και εμείς γινόμαστε παρατηρητές της ζωής μας, χωρίς να μπορούμε να κάνουμε κάτι για να αλλάξουμε αυτή την εφιαλτική κατάσταση.

Ελπίζω να μην μελαγχολήσατε πολύ. Αν και τώρα που το ξανασκέφτομαι δεν πειράζει, γιατί και η μελαγχολία είναι ένα συναισθήμα, που θα πρέπει να υπάρχει μερικές φορές στη ζωή μας. Ας ελπίσουμε ότι το ξεκίνημα του εμβολιασμού θα αποτελέσει την αρχή για την εξομάλυνση της δεδομένης κατάστασης και την επάνοδο στην κανονικότητα. Τέλος, θα ήθελα να δώσω μία συμβουλή στους μελλοντικούς φοιτητές: «φροντίστε τα φοιτητικά σας χρόνια να είναι τα ομορφότερα της ζωής σας, γιατί είναι ανεκτίμητα και δεν γυρίζουν πίσω. Μην μετανιώσετε για τίποτα απ' όσα θα ζήσετε, αδράξτε τις ευκαιρίες, και μην ξεχνάτε να ζείτε».

***Γράφει η Μαρία – Ραφαέλα Παπαγεωργίου,**

Φοιτήτρια του Τμήματος Δημοσιογραφίας & Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας του ΑΠΘ

